

ON ES PICH I PON?

UNA CONVERSA «STRAPERLISTA»

Al repòrter, avui, li ha tocat la grossa. No res menys que una entrevista amb Joan Pic i Pon és el que li ha encarregat que portés a terme el «soviet» del periòdic. Si, si, està molt aviat encarregat això, però on s'el troba a l'ex-acaparador de càrrecs interins i més o menys circumstancials? Hem estat titubejant molta estona entre anar a cercarlo a les sales de gran joc o bé a l'antecala del bisbe Irurita; a l'últim hem cregut, però, que el millor era encaminar-nos vers el magnífic gratacel, enclavat a la Pl. Catalunya n.º 9 i aixecat a copia de bombetes.

—Perdonin. El senyor Pic, que hi és?
—Què desitja d'ell, jove?
—Venia en compliment dels meus deures professionals. Un servidor sóc periodista, sap? I venia a fer-li una intervü.
—I ara! Què és...
—Sí! per l'ARA és precisament, senyora. Però com ho ha endevinat?
—Impertinent!

I la porta als nassos. Quan ens disposàvem a baixar els graons tot resignats i pensant que no havíem pogut complir el nostre deure, hem sentit que la veu de la senyora deia des de la reixeta de la porta «Don Joan no és a casa. S'en va anar un dia tot compungit i no sabem on para». La senyora s'havia arpenit i ens obria altra vegada les portes... de l'esperança en poder intervenir Pic i Pon.

Calia, però, cercar-lo i hem dirigit els nostres passos vers una pensió on sabem que s'hi està un cunyat o germà d'un cunyat de D. Joan. Aquest home porta boigs tots els estadans de la pensió on està, puix que inventa una màquina, —no t'esveris amic lector, no és d'«Straperlo» la màquina, el parentesc no dona per a tant— que produeix el moviment continu.

Hi arribem i sentim el nostre home:
—Ja el tinc! Ja el tinc! Seré famós!
—Però, què és el que teniu bon home?
—El moviment continu, ja l'he trobat. Quina ocurrència va tenir D. Joan en abandonar l'alcaldia, la presidència... Mireu!, ens diu, des de que en Joanet a sortit dels centres oficials que no pot estar-se quiet enlloc. Es veu que els nervis el dominen, no pot estar assentat ni un segon. Dots bé, jo sense dir-li res li vaig imantar l'esquena d'una mena d'imantació especial que és un altre invent meu i que produeix l'efecte a gran distància. Si ara jo prenc aquesta boleta —diu tot mostrant-nos una boleta d'acer que està dintre una caixa de vidre— i la deixo lliure, correrà adalerada fins a situar-se a vint metres del meu protector —perquè l'inventor viu amb els diners del poble, diu!, de D. Joan— una vegada situada a vint metres d'ell guardará sempre aquesta distància, i aquesta és una altra de les propietats del meu imant, prenent totes les direccions que ell prengui i seguint-lo per tot arreu on vagi. Com que D. Joan no està mai quiet, la boleta tampoc i ja tinc jo el moviment continu. Que fàcil, veritat? I el nostre home torna a posar-se a cridar «Ja sóc feliç! Seré famós!»

Aprofitant el seu esverament treiem la boleta de dins la caixa on la té tancada i la posem damunt la pista. Comença a rodolar i nosaltres la seguim. Ens condueix tan aviat per les més luxoses avingudes com pels carrers més humils, pugem a vegades als més alts gratacels i descendim d'altres als més fons subterrànies. Ens hem endinsat en un lloc obscuríssim, amb una humitat esfereïdora. No sabem on ens trobem, confessem que ens hem desorientat. De sobte, la boleta s'ha aturat, no ha avançat més, però ha començat a donar saltets i moure's d'una banda a l'altra. Això ens ha indicat que ens trobàvem a vint metres de l'incomensurable senyor Pic. Hem deixat la boleta i hem continuat avançant en l'obscuritat. Hem encès un «automàtic» per tal de guiar-nos de la penombra i tot d'una sense més ni més sentim una veu humana que està discursant. Ens atensem vers el lloc d'on sembla venir la veu i, oh! sorpresa, veiem al fons d'un corredor una gran illu-

minació, un sens fi de bombetes i al bell mig d'elles la «vera efígie» de l'acaparador d'ex. Ell és qui discursaja i no l'interrompem per tal de saber de que va. «...en les hores de triomf bé en veniu al darrera implorant-me càrrecs, perquè m'abandoneu ara? mals germans!, perquè em deixeu quan sóc tret dels llocs oficials per deshonest quan cada un de tots vosaltres és més deshonest que jo?» Esperàvem la resposta, però aquesta no vingué, el senyor Pic es trobava sol. Creïrem que era moment d'intervenir.

—Perdoni, senyor Pic, vostè...
—Com! una persona per aquests llocs! Fins a les catacumbes s'em persegueix per acusar-me? No! No! Fuig espectre! Fuig!
—Senyor Pic, no soc espectre, soc periodista jo, sap?
—Periodista? Dels meus?
—Jo... Jo... no tinc amo, senyor Pic.
—Bé, bé, veiam, que vol?
—Desitjaria que em digués unes paraules pel nostre periòdic.

—Doncs ja pot dir que vaig ésser tret prematurament dels llocs oficials; precisament quan anava a realitzar els grans projectes.

—Contin's, contin's, senyor Pic.
—Doncs miri, ja ho tenia tot a punt per tal de començar les obres a unes vies que haurien canviat Barcelona. Ja estaven enllestits els projectes de les vies LL, A, D, R, E, S, i d'altres, que resultaven magnífiques, tant, que qualsevol ciutadà en passar per elles, s'hauria recordat sempre de mi i del meu partit. Del meu infidel partit, rectifica el senyor Pic trencant el plor.

—Com, infidel? l'enganya?
—Més que això, em repudia i m'oblida. Ah! els desagrats...
—Qui?
—Tots els que el componen, als quals jo vaig donar els millors càrrecs i al primer càrrec que es va fer contra mí van tirar-me per la borda.

—Que potser era a ells a qui anava adreçat el discurs que estava fent quan hem entrat?

—Sí, estic ben desenganyat de la vida. Ja la gent no es recorda de mí, ni els que varen dir-me que seria tristament famós, i això que faig és una estratagema per tal de que sembli que soc jo que em faig oblidar.

—I d'altres assumptes, no ens vol dir res?
—Sí, digui una cosa. Que s'expliquin totes les «piquiponians» que faig, bé. Que se n'irventin de noves, també és tolerable. Que es facin tots els acudits que es vulgui a costes meves, és cosa que ho tinc de suportar, al fi i al cap tot ajuda a la popularitat. Ara, el que fou una verdadera ofensa per a mí és que s'em dedicàssin un acudit de segona mà, que per cert fou dels que armà més forrolla. Hem refereixo al del bisbe. En temps de la «Mancomunitat», ja va circular fent referència al general Losada, que fou Governador Militar, Governador Civil, President de la Diputació, President de la «Mancomunitat», i no sé quants càrrecs més, i francament, el menys que pot exigir un pou d'acudits com jo, és que els que s'hem dediquin siguin originals.

—Té tota la raó, senyor Pic, li diem preparant la pregunta cim. I referent a «l'«Straperlo»...»

—Aí! Què ha dit! Fòra! mal «hermanu» Ací a fer-me l'amic i sortir-me amb aquesta! Bombetes, apagueu-vos! Què sigui un càstic de Déu Nostre Senyor! Què no surti mai més d'ací el malvat! Què es mori amb mí!

Les bombetes s'apagaren. Mai no havíem sentit un home tant enfurismat. Apretàrem a córrer, tot i la foscuria, no fós cas... De sobte el nostre peu trepitja una cosa rodona, la boleta! Sospirem, ens trobàrem exactament a 20 metres de D. Joan.

I ara, no sabem com, ens trobem assentats davant la nostra taula de treball, procurant traslladar el més fidelment possible als nostres lectors, les importants coses que ens digué l'ex-senyor —era l'únic ex que li mancava— Pic i Pon, desde l'amagatall de les catacumbes.

QUE PASSA AMB EL C.A.D.C.I.?

A l'autoritat que pertoqui ens adrecem per tal de preguntar-li, per tal de que inteni justificar l'absurda suspensió que pesa damunt la primera entitat sindical essencialment catalana.

Mentre han estat reobertes totes les entitats polítiques —amb l'única excepció dels nostres Casals—, mentre han estat reoberts sindicats i Cases del Poble, sense cap dret i contra tota justícia resta amb les portes tancades i impossibilitat d'actuar el que fou, en la nit gloriosa del 6 d'octubre, heroic baluard on perderen llurs vides per la Pàtria, estimats germans nostres, herois nacionals que la Pàtria haurà de glorificar i recordar eternament.

ARA !!, unint la seva veu a les que en el mateix sentit s'han fet sentir fins avui, exigeix la reobertura del C. A. D. C. I. i la lliure actuació de totes les seves seccions.

Llegiu

ELEMENTS PER A UNA CAMPANYA D'ESQUERRA

i coneixereu tota la història de traïcions de Lliga Catalana

presó de pamplona, 1936

(Ve de la pàgina quarta)

bient no poden viure-s'hi gaires anys. No podèrem visitar les celles, però estan dessota on realitzàrem la visita i —parlem amb tova sinceritat— l'aire que allà es respirava no pot aguantar-lo gaire estona qui ve del carrer i no hi està acostumat. Quan hom s'hi acostuma és senyal de que els pulmons ja no són els que eren quan van entrar-hi, senyal que ja estan tan enrarits com l'aire que respiren. La humitat es fica al moll de l'os; què no ha d'ésser a més fondària encara? si a això hi afegim el fred característic del País Navarrès, comprendrem perfectament les queixes que repetidament han fet sentir els nostres germans reclosos, companys d'ideal. Caldrà tenir-les present a la seva hora totes aquestes coses. No hem pas d'ésser venjatiu, caldrà només pagar amb la mateixa moneda, al feixisme assassí i a la reacció opressora quan caiguin sota la força demoladora dels nostres vots.

De l'estat d'ànim dels nostres amics no cal ni parlar-ne. Optimistes i confiats en l'avenir. Desitjosos tots de poder sortir per tal de posar altra vegada el pit i el braç en favor de les reivindicacions nacionals de la nostra terra i de les reivindicacions proletàries dels nostres obrers. Els «Visca Catalunya!» que ens llançaren en acomiadar-nos són ben significatius.

A OSCA

Aprofitant l'avinentesa, a la tornada passàrem per Osca on fèrem parada per tal de depositar damunt les tombes dels màrtirs Galan i Garcia Hernández un ramell de flors en nom del President de Catalunya, qui havia escrit per aquest acte unes quarelles, que llegides per l'amic Martínez amb verdadera emoció i escoltades en mig d'un gran silenci, produïren en acabar uns delirants aplaudiments i entusiastes visques a Companys, de la immensa multitud que en assabentat-se de la nostra visita havia acudit al cementiri.

GENIS VALLDAURA

LLIBRES

elogi del llegir

Molts esplais hi ha en la vida que us plenen de plaer. Molts divertiments que logren per uns moments fer-vos oblidar les vostres preocupacions quotidianes. Res, però, no hi ha tan agradable, tan captivador com la lectura d'un bon llibre. Ni res més sà pel vostre esperit i la vostra intel·ligència.

Si teniu la sort de trobar un llibre amb el qual us sentiu identificat, trobareu en un dels seus personatges més destacats una semblança de la vostra persona, i totes les emocions, tots els sentiments, que l'autor fa sentir al «vostre» personatge, els sentireu íntimament i viureu totalment la seva vida. I ací està concentrada en gran part la formidable atracció del llegir. En viure a cada nou llibre, noves vides que us enriqueixen moralment la vostra vida pròpia.

Que el llibre és una cosa magnífica ho podeu veure en que el que els prova no els pot deixar. A mesura que hom va acabant llibres va sentint la necessitat inaplaçable de llegir-ne de nous. Un cèlebre literat francès va dir una vegada que els llibres són com les drogues, però són drogues dignificadores, que enalteixen i honoren a qui s'apropa a elles.

Cal llegir! amics, cal llegir! Novel·les o biografies, poesies o estudis socials! tant-li-fà! La qüestió és apropar-se a la taula de la cultura i nodrir-se amb els seus fruits, que aixecant el seu nivell cultural és com fem gran el nostre poble!

BLANCH

En aquesta secció —queensem extendre el que sigui necessari— donarem compte i comentarem degudament tots aquells llibres dels quals ens en siguin enviats dos exemplars.

SOTA EL SIGNE DE PORTELA

precaucions...

El govern actual diu que hi ha garanties. Diu que la normalitat és absoluta. Diu que les eleccions es celebraran amb absoluta imparcialitat. Però... per què si és tant imparcial posa tantes traves a que els ciutadans puguin dir tot el que creguin convenient defensant el seu programa? Per què aquestes mesures de policia tan extraordinàries? Per què aquestes limitacions en els mitjans... de les esquerres? Per què... i no acabaríem mai, tants i tants inconvenients en tot el que representa propaganda esquerrista?

Totes aquestes preguntes i moltes altres preguntes tenen, però, fàcil contesta. Portela, «l'autonomista gallec» (sic) vol que a la nostra pàtria triomfin els seus amics entranyables, els tridors cent vegades a Catalunya, la gent de la Lliga. Per això les precaucions immenses als mitjans de les esquerres; per això les limitacions en les paraules dels oradors nacionalistes i esquerrans mentre les dretes poden dir i fer tot el que voleu.

Però que no es preocupi el senyor Portela ni el seu «illustre» amic Francesc Cambó. Les esquerres nacionalistes estan preparades i les Joventuts d'Esquerra «Estat Català» estan en el seu lloc de combat i respondran de la manera que sigui i calgui a les provocacions dels feixistes del carrer i dels filo-feixistes que componen i formen part del Govern, si aquest continua en el seu pla de «limitacions» exagerades i de precaucions completament inútils que els ciutadans nacionalistes i esquerristes no necessiten ni volen...

ARA !!, setmanari òrgan de les Joventuts d'Esquerra «Estat Català», que sent en el més pregon d'ell l'ideari i el programa del President Macià, protesta enèrgicament del procedir del Govern que, únicament, sembla busca que hi hagin dies de dol a les llars nacionalistes i obreres.

joves camperols :

el vostre sindicat : la unió de Rabassaires

el vostre organisme polític : les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA

el número 2 sortirà el proper dilluns dia 10 de febrer, al vespre